

*Γι' αυτούς που τραυματίστηκαν
και γι' αυτούς που χάθηκαν*

*Τι είναι αυτό που μένει πίοτερο και πιο βαθιά στη μνήμη χαραγμένο;
Από αλλόκοτα ξεσπάσματα πανικού, από άγριες συμπλοκές
ή τρομερές πολιορκίες, τι μένει πιο βαθιά;*

Γουόλτ Γουίτμαν, «Ο Τραυματιοφορέας»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χάρτης 14

Εισαγωγή 17

ΜΕΡΟΣ Ι

1. Ένας Μοναχικός Αντάρτης 21

2. Τρεχάλα 33

3. Ο Ανεμοστρόβιλος της Τόρανς 40

4. Πλιάτσικο στη Γερμανία 51

5. Οδεύοντας προς Πόλεμο 63

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

6. Το Ιπτάμενο Φέρετρο 77

7. «Εδώ Είμαστε, Παιδιά» 95

8. «Μόνο στο Πλυντήριο Ήξεραν Πόσο Φοβήθηκα» 109

9. Πεντακόσιες Εενήντα Τέσσερις Τρύπες 126

10. Η Βρομερή Εξάδα	143
11. «Κανένας Δεν Πρόκειται να Βγει Ζωντανός Από Αυτή την Ιστορία»	154

ΜΕΡΟΣ III

12. Ναυαγοί	165
13. Αγνοούμενος στη Θάλασσα	171
14. Δίψα	183
15. Καρχαρίες και Σφαίρες	197
16. Τραγουδώντας στα Σύννεφα	205
17. Τυφώνας	216

ΜΕΡΟΣ IV

18. Ένα Πτώμα που Ανασαίνει	227
19. Διακόσιοι Αμίλητοι Άντρες	239
20. Πορδές για τον Χιροχίτο	252
21. Πίστη	267
22. Σχέδια σε Εξέλιξη	277
23. Το Τέρας	289
24. Στα Νύχια του Τέρατος	300
25. B-29	311
26. Τρέλα	324

27. Κατάρρευση	337
28. Σκλαβιά	343
29. Διακόσιες Είκοσι Γροθιές	355
30. Η Πόλη Έβραζε	364
31. Ξέφρενη Πιλάλα	372
32. Καταρράκτες από Ροδάκινα	380
33. Η Μέρα της Μητέρας	392

ΜΕΡΟΣ V

34. Το Λαμπερό Κορίτσι	409
35. Χάνοντας τον Έλεγχο	423
36. Το Πτώμα στο Βουνό	434
37. Στριμμένα Σχοινιά	443
38. Ένα Κάλεσμα	450
39. Ξημέρωμα	460
<i>Επίλογος</i>	465
<i>Ευχαριστίες</i>	487
<i>Σημειώσεις</i>	497

Ναοέτσουε

ΙΑΠΩΝΙΑ

Ομόρι
Φφούνα

Ειρηνικός

Μίντγουεϊ

Νήσος
Γουέικ

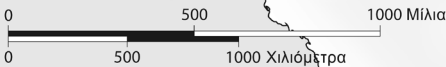
Κουατζαλέιν
ΝΗΣΙΑ
ΜΑΡΣΑΛ

Μάκιν
ΝΗΣΙΑ ΚΙΛΙΠΕΡΤ
Ταράβα Χάουλαντ

Ναούρου

Καντόν

Φουναφούτι

Ωκεανός

ΗΠΑ

ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ

Τόρανς

ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΧΑΒΑΗΣ

Καουάι

Οάχου

Χαβάη

Ατόλη Παλμύρα

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΤΟ ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΕΒΛΕΠΕ, όπου κι αν γύριζε το βλέμμα του, ήταν νερό. Ήταν τέλη Ιουνίου του 1943. Κάπου στον αχανή Ειρηνικό Ωκεανό, ο βομβαρδιστής της Αεροπορίας Στρατού και ολυμπιακός δρομέας Λούι Ζαμπερίνι ήταν ξαπλωμένος πάνω σε μια μικρή σωσίβια λέμβο και το ρεύμα τον παρέσερνε δυτικά. Δίπλα του κειτόταν ένας σμηνίας, ένας από τους πυροβολητές του αεροπλάνου του. Σε μια δεύτερη λέμβο, δεμένη με την πρώτη, ήταν ξαπλωμένος ένας άλλος άντρας του πληρώματος, που είχε ένα μεγάλο κόψιμο στο μέτωπό του. Τα κορμιά τους, καμένα από τον ήλιο και λεκιασμένα από την κίτρινη μολυβία των πλεούμενων, ήταν σκελετωμένα. Καρχαρίες έκοβαν κύκλους νοχελικά ολόγυρά τους, σέρνοντας τις ράχες τους πάνω στις σωσίβιες λέμβους, περιμένοντας.

Οι άντρες ήταν έρμαιο της θάλασσας εδώ και είκοσι εφτά μέρες. Παρασυρμένοι από ένα ρεύμα του ισημερινού, είχαν διανύσει τουλάχιστον χίλια μίλια, μπαίνοντας βαθιά σε ελεγχόμενα από Γιαπωνέζους νερά. Τα πλεούμενα είχαν αρχίσει να γίνονται πολύς κι έβγαζαν μια ξινή μυρωδιά καμένου. Τα σώματα των αντρών είχαν γεμίσει πληγές από το αλάτι της θάλασσας και τα χείλη τους ήταν τόσο πρησμένα, ώστε είχαν κολλήσει στα ρουθούνια και στο πιγούνι τους. Περνούσαν τις μέρες τους με τα μάτια καρφωμένα στον ουρανό, τραγουδώντας το «*White Christmas*» και μουρμουρίζοντας για φαγητό. Κανένας δεν τους αναζητούσε πλέον. Οι ναυαγοί ήταν ολομόναχοι μέσα σε εξήντα τέσσερα εκατομμύρια τετραγωνικά μίλια ωκεανού.

Πριν από ένα μήνα, ο εικοσιεξάχρονος Ζαμπερίνι ήταν ένας από τους σπουδαιότερους δρομείς παγκοσμίως και πολλοί περίμεναν ότι θα ήταν ο πρώτος που θα κατέρριπτε το τετράλεπτο μίλι, ένα από τα δια-

σημότερα όρια του αθλητισμού. Τώρα, το σώμα του πρωταθλητή δε ζύγιζε πια ούτε πενήντα κιλά και τα διάσημα πόδια του δεν μπορούσαν να τον κρατήσουν όρθιο. Σχεδόν όλος ο κόσμος, με εξαίρεση την οικογένειά του, πίστευε πως ήταν νεκρός.

Το πρωί της εικοστής έβδομης μέρας, οι άντρες άκουσαν έναν μακρινό, βαθύ βόμβο. Όλοι οι αεροπόροι γνώριζαν εκείνο τον ήχο: προερχόταν από πιστόνια. Διέκριναν μια λάμψη στον ουρανό –ένα αεροπλάνο, ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους. Ο Ζαμπερίνι έριξε δύο φωτοβολίδες και άπλωσε στη θάλασσα μογιά σε σκόνη, περιβάλλοντας τα σκάφη με έναν λαμπερό πορτοκαλή κύκλο. Το αεροπλάνο συνέχισε την πορεία του και σιγά σιγά χάθηκε. Οι άντρες μαράζωσαν. Έπειτα ο ήχος ξανακούστηκε και το αεροπλάνο εμφανίστηκε πάλι. Το πλήρωμα τους είχε δει.

Οι ναυαγοί άρχισαν να κουνάνε τα μπράτσα τους και να φωνάζουν. Τα μπράτσα τους δεν ήταν πια παρά μόνο κόκαλα και κιτρινωμένο δέρμα, οι φωνές τους αδύναμες απ' τη δίψα. Το αεροπλάνο κατέβηκε χαμηλά και πέρασε δίπλα από τις σωσίβιες λέμβους. Ο Ζαμπερίνι διέκρινε τα προφίλ του πληρώματος που διαγράφονταν στο λαμπερό γαλάζιο φόντο του ουρανού.

Ακούστηκε ένας τρομακτικός βρυχηθμός. Η θάλασσα, αλλά και τα ίδια τα πλεούμενα φάνηκαν να βράζουν. Ήταν πυρά πολυβόλου. Το αεροπλάνο δεν ήταν σωστικό αεροσκάφος των Αμερικανών. Ήταν ένα γιαπωνέζικο βομβαρδιστικό.

Οι άντρες ρίχτηκαν στη θάλασσα και έμειναν μαζί κάτω από τα σκάφη, ζαρώνοντας καθώς οι σφαίρες τρυπούσαν το καουτσούκ κι έσκιζαν το νερό γύρω από τα πρόσωπά τους, αφήνοντας φυσαλίδες στο πέρασμά τους. Το σφυροκόπημα συνεχίστηκε για λίγη ώρα και μετά έσβησε καθώς το βομβαρδιστικό προσπέρασε. Οι άντρες σκαρφάλωσαν πάλι με κόπο στη μία βάρκα, που εξακολουθούσε να είναι αρκετά φουσκωμένη. Το βομβαρδιστικό έγειρε στο πλάι, κάνοντας κύκλο, και κατευθύνθηκε ξανά προς το μέρος τους. Όταν το αεροσκάφος οριζοντιώθηκε, ο Ζαμπερίνι είδε τις κίννες των πολυβόλων να τους σημαδεύουν.

Έριξε μια ματιά στους συμπολεμιστές του. Ήταν πολύ αδύναμοι, δεν μπορούσαν να ξαναπέσουν στο νερό. Καθώς εκείνοι ξάπλωναν στον πάτο του πλεούμενου, με τα χέρια πάνω απ' τα κεφάλια τους, ο Ζαμπερίνι βούτηξε μόνος του στη θάλασσα.

Κάπου από κάτω του, οι καρχαρίες είχαν αποφασίσει να μην περιμένουν πια. Έκαναν στροφή κι άρχισαν να κολυμπούν προς τον άνθρωπο που βρισκόταν κάτω από το σκάφος.

ΜΕΡΟΣ

I

*Ευγενική παραχώρηση του Λοΐν Ζαμπερίνι.
Φωτογράφιση της αρχικής εικόνας από τον Τζον Μπρόντκιν.*

Ένας Μοναχικός Αντάρτης

ΣΤΙΣ 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1929, πριν από το χάραμα, ένα δωδεκάχρονο αγόρι ήταν καθισμένο στο κρεβάτι του, στην πίσω κρεβατοκάμαρα ενός μικρού σπιτιού στην Τόρανς της Καλιφόρνιας, και αφουγκραζόταν. Απέξω ερχόταν ένας ήχος που ολοένα δυνάμωνε. Ήταν μια σφοδρή πνοή που έδειχνε ότι κάτι πελώριο έσκιζε τον αέρα. Ο ήχος εκείνος ερχόταν κατευθείαν πάνω από το σπίτι. Το αγόρι σηκώθηκε από το κρεβάτι, κατέβηκε τρέχοντας στο ισόγειο, άνοιξε απότομα την πίσω πόρτα και βγήκε με μεγάλες δρασκειλές στο γρασίδι. Η αυλή έδινε μια απόκοσμη αίσθηση, καθώς την έπνιγε ένα αφύσικο σκοτάδι και ο ήχος την έκανε να δονείται. Το αγόρι στάθηκε στο γρασίδι δίπλα στον μεγάλο του αδελφό και κοίταζε ψηλά, μαγεμένο.

Ο ουρανός είχε εξαφανιστεί. Ένα αντικείμενο του οποίου διακρινόταν μόνο το περίγραμμα αιωρούνταν χαμηλά πάνω από το σπίτι, καταλαμβάνοντας έναν τεράστιο χώρο. Το μήκος του ήταν μεγαλύτερο από δύομισι γήπεδα ποδοσφαίρου, ενώ το ύψος του συναγωνιζόταν τα ψηλότερα κτίρια της πόλης. Με τον όγκο του έσβηνε τα αστέρια.

Αυτό που έβλεπε το αγόρι ήταν το γερμανικό ηηδαλιουχούμενο αερόστατο *Γκραφ Ζέπελιν*. Με μήκος που έφτανε σχεδόν τα 245 μέτρα και ύψος τα 33, ήταν η μεγαλύτερη ιπτάμενη μηχανή που είχε κατασκευαστεί ποτέ. Η πολυτέλειά του ξεπερνούσε τα καλύτερα αεροπλάνα, κάλυπτε τεράστιες αποστάσεις γλιστρώντας ανάλαφρα και το μέγεθός του άφηνε με το στόμα ανοιχτό όποιον το αντίκριζε. Το καλοκαίρι του '29, το *Γκραφ Ζέπελιν* ήταν ένα από τα θαύματα του κόσμου.

Σε τρεις μέρες το αερόπλοιο θα ολοκλήρωνε ένα συναρπαστικό επίτευγμα αεροναυτικής, τον περίπλου της γης. Το ταξίδι είχε αρχίσει στις 7 Αυγούστου, όταν το *Ζέπελιν* είχε απελευθερωθεί από τα δεσμά του

στο Λέικχερστ του Νιου Τζέρσι και είχε σηκωθεί ψηλά στον αέρα, με κατεύθυνση προς το Μανχάταν, αφήνοντας έναν μακρόσυρτο αναστεναγμό. Εκείνο το καλοκαίρι στην Πέμπτη Λεωφόρο θα ξεκινούσε σε λίγο η κατεδάφιση του ξενοδοχείου Γουόλντορφ-Αστόρια για να δημιουργηθεί χώρος για το Εμπάιερ Στέιτ Μπίλτινγκ, έναν ουρανοξύστη πρωτόγνωρων διαστάσεων. Στο Στάδιο Γιάνκι του Μπρονξ, οι παίκτες εγκαινίαζαν αριθμημένες στολές: ο Λου Γκέριγκ φορούσε το Νο 4· ο Μπέιμπ Ρουθ, που θα σκοράριζε για πεντακοσιοστή φορά, φορούσε το Νο 3. Στη Γουόλ Στριτ, οι τιμές των μετοχών πλησίαζαν με μεγάλη ταχύτητα στο υψηλότερο σημείο όλων των εποχών.

Αφού έκανε αργά τον κύκλο του Αγάλματος της Ελευθερίας, το *Ζέπελιν* έστριψε βόρεια και πέταξε πάνω από τον Ατλαντικό. Τελικά, από κάτω του εμφανίστηκε πάλι στεριά: Γαλλία, Ελβετία, Γερμανία. Το αερόπλοιο πέρασε πάνω από τη Νυρεμβέργη, όπου ο περιθωριακός πολιτικός Αδόλφος Χίτλερ, του οποίου το Ναζιστικό Κόμμα είχε κατατροπωθεί στις εκλογές του 1928, είχε μόλις ολοκληρώσει μια ομιλία υποστηρίζοντας προκλητικά την επιλεκτική βρεφοκτονία. Στη συνέχεια το *Ζέπελιν* πέταξε ανατολικά της Φρανκφούρτης, όπου μια Εβραία που λεγόταν Ίντιθ Φρανκ περιποιόταν το νεογέννητο κοριτσάκι της, την Άννα. Ακολουθώντας βορειοανατολική κατεύθυνση, το *Ζέπελιν* πέρασε πάνω από τη Ρωσία. Οι χωρικοί της Σιβηρίας, απομονωμένοι σε σημείο που δεν είχαν δει ούτε τρένο στη ζωή τους, έπεσαν στα γόνατα αντικρίζοντάς το.

Στις 19 Αυγούστου, ενώ περίπου τέσσερα εκατομμύρια Γιαπωνέζοι κουνούσαν μαντίλια και φώναζαν «*Μπανζά!*», το *Ζέπελιν* έκανε κύκλο πάνω από το Τόκιο και κατέβηκε στο χώρο προσγείωσης. Ύστερα από τέσσερις μέρες, καθώς ανακρούονταν οι εθνικοί ύμνοι Γερμανίας και Ιαπωνίας, το αερόπλοιο απογειώθηκε ενώ μαινόταν ένας τυφώνας που το μετέφερε με συγκλονιστική ταχύτητα πάνω από τον Ειρηνικό, προς την Αμερική. Κοιτάζοντας από τα παράθυρα, οι επιβάτες έβλεπαν μόνο τη σκιά του *Ζέπελιν* πάνω στα σύννεφα που το ακολουθούσαν «κολυμπώντας πλάι του σαν πελώριος καρχαρίας». Όταν διαλύθηκαν τα σύννεφα, οι επιβάτες διέκριναν γιγάντια πλάσματα που στριφογύριζαν μέσα στη θάλασσα, μοιάζοντας με τέρατα.

Στις 25 Αυγούστου, το *Ζέπελιν* έφτασε στο Σαν Φρανσίσκο. Συνεδουμένο από τις ζητωκραυγές του κόσμου, πέταξε κατά μήκος των ακτών της Καλιφόρνιας και όταν ο ήλιος έδυσε, συνέχισε το ταξίδι του μέσα στο σκοτάδι και τη σιγαλιά. Αρμενίζοντας αργά στον ουρανό, πέρασε πάνω από την Τόρανς, με μοναδικούς μάρτυρες μερικές μισοκοι-

μισμένες ψυχές, ανάμεσά τους και το αγόρι που στεκόταν φορώντας τις πιζάμες του πίσω από το σπίτι στην Γκράμερσι Άβενιου.

Το ξυπόλυτο εκείνο αγόρι είχε αποσβολωθεί. Όπως θα έλεγε αργότερα, το αερόπλοιο είχε μια «τρομακτική ομορφιά». Αισθανόταν το μουγκρητό των κινητήρων του καθώς όργωναν τον αέρα, αλλά δεν μπορούσε να διακρίνει την ασημόχρωμη επιφάνειά του, τα τεράστια πλευρά του, τα πτερύγια της ουράς του. Έβλεπε μόνο τον κατάμαυρο όγκο του. Δεν ήταν μια επιβλητική παρουσία αλλά μια επιβλητική απουσία, ένας μελανός ωκεανός που έμοιαζε να έχει καταπιεί τον ίδιο τον ουρανό.

Το αγόρι λεγόταν Λούι Σίλβι Ζαμπερίνι. Γιος Ιταλών μεταναστών, είχε έρθει στον κόσμο στο Όλιαν της Νέας Υόρκης στις 26 Ιανουαρίου 1917, ένα μωρό πέντε κιλών με μαύρα μαλλιά, τραχιά σαν αγκαθωτό συρματόπλεγμα. Ο πατέρας του, Άντονι, ζούσε μόνος του από τα δεκατέσσερα, δουλεύοντας στην αρχή σαν ανθρακωρύχος και πυγμάχος και κατόπιν σαν οικοδόμος. Η μητέρα του, Λουίζ, ήταν μια μικροκαμωμένη, παιχνιδιάρικη καλλονή δεκαέξι ετών όταν παντρεύτηκε και δεκαοχτώ όταν γεννήθηκε ο Λούι. Στο διαμέρισμά τους, όπου μιλούσαν μόνο ιταλικά, η Λουίζ και ο Άντονι φώναζαν το αγόρι τους Τουτς.

Από τη στιγμή που περπάτησε, ο Λούι δεν άντεχε να είναι περιορισμένος. Τα αδέρφια του τον θυμούνταν να τρέχει γύρω σαν σίφουνας, πηδώντας πάνω από φυτά, ζώα και έπιπλα. Μόλις η Λουίζ τον κάθιζε με το ζόρι σε μια καρέκλα και του έλεγε να μείνει ακίνητος, εκείνος γινόταν άφαντος. Αν ο Λούι δεν έκανε σαν σκουλήκι προσπαθώντας να ξεφύγει από την αγκαλιά της, η Λουίζ συνήθως δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν.

Το 1919, όταν ο δίχρονος Λούι έπαθε πνευμονία, βγήκε από το παρθέρο της κρεβατοκάμαράς του, κατέβηκε έναν όροφο και άρχισε να τρέχει γυμνός στο δρόμο ενώ τον κυνηγούσε ένας αστυφύλακας μπροστά στα έκπληκτα μάτια των περαστικών. Λίγο αργότερα, ακολουθώντας τη συμβουλή ενός παιδίατρου, η Λουίζ και ο Άντονι αποφάσισαν να μεταφέρουν τα παιδιά τους στο θερμό κλίμα της Καλιφόρνιας. Όταν το τρένο βγήκε από τον Γκραντ Σέντραλ Στέισον, ο Λούι το έσκασε, διέσχισε τρέχοντας ολόκληρο το τρένο και πήδηξε από τη σκευοφόρο. Ενώ το τρένο άρχισε να γυρίζει προς τα πίσω αναζητώντας το εξαφανισμένο αγόρι, ο μεγαλύτερος αδελφός του Λούι, ο Πιτ, που στεκόταν δίπλα στην έξαλλη μητέρα του, τον εντόπισε να περπατάει με το πάσο του στις γραμμές, απόλυτα γαλήνιος. Όταν η Λουίζ τον πήρε στην αγκαλιά της, ο Λούι χαμογέλασε. «Το ήξερα πως θα γύριζες πίσω», της είπε στα ιταλικά.

Στην Καλιφόρνια, ο Άντονι βρήκε δουλειά στο σιδηρόδρομο σαν ηλεκτρολόγος και αγόρασε δύο στρέμματα γης στις παρυφές της Τόρανς, που είχε πληθυσμό 1.800 ανθρώπων. Μαζί με τη Λουίζ έστησαν μια μονόχωρη καλύβα χωρίς τρεχούμενο νερό, με εξωτερικό αποχωρητήριο και μια στέγη που έμπαζε τόσο άσχημα, ώστε ήταν αναγκασμένοι να έχουν κουβάδες πάνω στα κρεβάτια τους. Επειδή η πόρτα και τα παράθυρα έκλειναν μόνο με γάντζους, η Λουίζ άρχισε να κάθεται δίπλα στην εξώπορτα πάνω σε ένα καφάσι από μήλα κρατώντας έναν πλάστη, έτοιμη να ανοίξει το κεφάλι όποιου θα απειλούσε τυχόν τα παιδιά της.

Εκεί, όπως και στο σπίτι της Γκράμερσι Άβενιου όπου μετακόμισαν ένα χρόνο αργότερα, η Λουίζ κατάφερε να κρατάει μακριά τους υπόπτους, αλλά της ήταν αδύνατο να κουμαντάρει τον Λούι. Μια μέρα που ο μικρός έκανε αγώνα δρόμου σε έναν πολυσύχναστο αυτοκινητόδρομο, λίγο έλειψε να τον χτυπήσει μια σακαράκα. Στα πέντε του άρχισε να καπνίζει, μαζεύοντας γόπες καθώς πήγαινε στο νηπιαγωγείο. Όταν ήταν οχτώ ετών, ένα βράδυ άρχισε να πίνει· κρύφτηκε κάτω από το τραπέζι της τραπεζαρίας, βούτηξε ποτήρια με κρασί, τα άδειασε, βγήκε έξω παραπατώντας και έπεσε πάνω σε μια τριανταφυλλιά.

Μια μέρα, η Λουίζ ανακάλυψε ότι ο Λούι είχε καρφώσει το πόδι του σε ένα καλάμι· σε μια άλλη περίπτωση, αναγκάστηκε να ζητήσει από ένα γείτονα να ράψει ένα δάχτυλο του ποδιού του γιου της που είχε κοπεί πέρα για πέρα. Όταν μια φορά ο Λούι σκαρφάλωσε σε μια πετρελαιοπηγή και βούτηξε σε μια δεξαμενή αποστράγγισης, όπου κόντευε να πνιγεί, γύρισε σπίτι μουσκεμένος με πετρέλαιο και χρειάστηκε ένα γαλόνι νέφτι και μπόλικο τρίψιμο για να μπορέσει ο Άντονι να αναγνωρίσει το γιο του.

Νιώθοντας ενθουσιασμό κάθε φορά που ξεπερνούσε τα όρια, ο Λούι ήταν αδάμαστος. Όσο μεγάλωνε και συνειδητοποιούσε τις ασυνήθιστες στροφές που έπαιρνε το μυαλό του, δεν τον ικανοποιούσαν πλέον οι απλές αποκοτιές. Στην Τόρανς ξεκίνησε ένα μοναχικό αντάρτικο.

Αν κάτι ήταν φαγώσιμο, ο Λούι το έκλεβε. Τριγυρνούσε στα στενά, έχοντας στην τσέπη του λίγο σύρμα για παραβίαση κλειδαριών. Νοικοκυρές που έβγαιναν από την κουζίνα τους διαπίστωναν γυρίζοντας ότι τα φαγητά που είχαν ετοιμάσει είχαν εξαφανιστεί. Αν κάποιος τύχαινε να κοιτάζει από το πίσω παράθυρο του σπιτιού του μπορεί να έβλεπε φευγαλέα ένα μακρυκάνικο αγόρι να φεύγει τρέχοντας, κρατώντας ένα ολόκληρο κέικ. Όταν μια ντόπια οικογένεια δεν περιέλαβε τον Λούι στη λίστα των καλεσμένων τους, εκείνος μπόυκαρε στο σπίτι τους, δω-

ροδόκησε το μολοσσό τους με ένα κόκαλο και τους άδειασε το ψυγείο. Σε ένα άλλο πάρτι, το έσκασε παίρνοντας ένα ολόκληρο βαρελάκι μπίρα. Όταν ανακάλυψε ότι στο Φούρνο του Μάιντσερ τα τραπέζια όπου τοποθετούσαν ό,τι έβγαζαν από το φούρνο για να κρυώσει βρίσκονταν πολύ κοντά στην πίσω πόρτα, άρχισε να παραβιάζει την κλειδαριά, να κλέβει πίτες, να τρώει μέχρι σκασμού και να κρατάει τις υπόλοιπες για πυρομαχικά στις ενέδρες που έστηνε. Όταν ανταγωνιστές κλέφτες άρχισαν να τον μιμούνται, ο Λούι σταμάτησε τις κλεψιές μέχρι που πιάστηκαν οι ένοχοι και οι ιδιοκτήτες του φούρνου χαλάρωσαν την προσοχή τους. Κατόπιν έδωσε εντολή στους φίλους του να αρχίσουν πάλι τα γιουρούσια στο φούρνο.

Το γεγονός ότι οι ιστορίες γύρω από την παιδική του ηλικία συνήθως τελείωναν με τη φράση «...και μετά έγινα *καπνός*» αποτελεί μαρτυρία ως προς το περιεχόμενο εκείνης της περιόδου. Τον κυνηγούσαν συχνά άνθρωποι τους οποίους είχε ληστέψει, ενώ τουλάχιστον δύο άτομα απείλησαν να τον σκοτώσουν. Για να ελαχιστοποιήσει τα πειστήρια που βρίσκονταν πάνω του κατά τις συνηθισμένες επισκέψεις της αστυνομίας, δημιούργησε κρυψώνες για τα λάφυρά του σε διάφορα σημεία της πόλης, μεταξύ των οποίων ήταν και μια σπηλιά που έσκαψε σε ένα κοντινό δάσος. Κάτω από τις κερκίδες του Λυκείου της Τόρανς, μια φορά ο Πιτ ανακάλυψε μια κλεμμένη καράφα κρασί που ο Λούι είχε κρύψει εκεί πέρα. Η καράφα ήταν γεμάτη μεθυσμένα μυρμήγκια.

Ο Λούι βούλωσε με χαρτί υγιείας τη σχισμή του κερματοδέκτη του τηλεφώνου που υπήρχε στο φουαγιέ του κινηματογράφου της Τόρανς. Επέστρεψε συχνά εκεί, έχωνε σύρμα πίσω από τα νομίσματα, γάντζωνε το χαρτί και γέμιζε τις χούφτες του με ψιλά. Ένας έμπορος μετάλλων δε φαντάστηκε ποτέ ότι το χαμογελαστό Ιταλόπουλο που εμφανιζόταν συχνά στο μαγαζί του για να του πουλήσει ρετάλια χαλκού είχε κλέψει εκείνα τα ρετάλια από την αποθήκη του το προηγούμενο βράδυ. Όταν κάποια μέρα, ενώ πάλευε με έναν εχθρό του σε ένα τσίρκο, ο Λούι ανακάλυψε ότι οι μεγάλοι έδιναν εικοσαράκια σε παιδιά που τσακώνονταν για να τα κάνουν να ηρεμήσουν, έκανε ανακωχή με τον εχθρό του και άρχισαν να τριγυρίζουν και να στήνουν καβγάδες μπροστά σε αγνώστους.

Για να εκδικηθεί έναν οδηγό αυτοκινητάμαξας που δε σταματούσε για να τον πάρει, ο Λούι άλειψε τις ράγες με γράσο. Όταν μια δασκάλα τον έβαλε τιμωρία σε μια γωνιά επειδή έριχνε χαρτοπαλάκια, εκείνος ξεφούσκωσε τα λάστιχα του αυτοκινήτου της με οδοντογλυφίδες. Αφού έκανε ένα γνήσιο προσκοπικό ρεκόρ Πολιτείας στο άναμμα φω-

τιάς με τριβή, το έσπασε μουσκεύοντας το προσάναμμά του με βενζίνη και ανακατεύοντάς το με κεφάλια από σπίρτα, προκαλώντας έτσι μια μικρή έκρηξη. Έκλεψε το σωλήνα της καφετιέρας ενός γείτονα, έστησε μια φωλιά ελεύθερου σκοπευτή σ' ένα δέντρο, γέμιζε το στόμα του με καρπούς σχίνου και τους έφτυνε μέσα από το σωλήνα, κάνοντας τα κορίτσια της γειτονιάς να το βάζουν στα πόδια.

Το κορυφαίο δημιούργημά του έγινε θρυλικό. Αργά μια νύχτα, ανέβηκε στο καμπαναριό μιας εκκλησίας βαπτιστών, έδωσε το γλωσσίδι της καμπάνας με σύρμα για χορδές πιάνου, τράβηξε το σύρμα μέχρι ένα κοντινό δέντρο και ξεσήκωσε την αστυνομία, την πυροσβεστική και ολόκληρη την Τόρανς κάνοντας την καμπάνα να χτυπάει φαινομενικά από μόνη της. Οι πιο αφελείς κάτοικοι της πόλης το θεώρησαν θεϊκό σημάδι.

Μόνο ένα πράγμα φόβιζε τον Λούι. Λίγο πριν μπει στην εφηβεία, ένας πιλότος προσγειώθηκε κοντά στην Τόρανς και τον έκανε μια βόλτα με το αεροπλάνο. Θα περίμενε κανείς ότι ένα άφοβο παιδί σαν τον Λούι θα έμενε εκστατικό, αλλά η ταχύτητα και το ύψος τον φόβισαν. Από εκείνη τη μέρα, δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με αεροπλάνα.

Στα παιδικά του χρόνια, που ήταν γεμάτα κατεργαριές, ο Λούι δεν έκανε απλά διαβολιές. Εκείνα τα χρόνια διαμόρφωσαν το χαρακτήρα που θα έδειχνε αργότερα ως άντρας. Όντας σίγουρος για την εξυπνάδα και την εφευρετικότητά του και αρκετά τολμηρός για να ξεφεύγει από μπλεξίματα, δεν αποθαρρύνόταν σχεδόν ποτέ. Όταν η ιστορία τον οδήγησε στον πόλεμο, η ακατάβλητη αισιοδοξία του θα γινόταν το σήμα κατατεθέν του.

Ο Λούι ήταν είκοσι μήνες μικρότερος από τον αδελφό του, ο οποίος ήταν εντελώς διαφορετικός χαρακτήρας. Ο Πιτ Ζαμπερίνι ήταν όμορφος, δημοφιλής, εξαιρετικά περιποιημένος, ευγενικός προς τους μεγαλύτερους και γεμάτος καλοσύνη προς τους μικρότερους, πολύ γαλίφης με τα κορίτσια και προικισμένος με εξαιρετική κριτική ικανότητα, σε σημείο που ακόμη και όταν ήταν παιδί, οι γονείς του τον συμβουλευόνταν όταν επρόκειτο να πάρουν δύσκολες αποφάσεις. Βοηθούσε τη μητέρα του να καθίσει στο τραπέζι την ώρα του βραδινού φαγητού, πήγαινε για ύπνο στις εφτά και έβαζε το ξυπνητήρι κάτω από το μαξιλάρι του για να μην ξυπνήσει τον Λούι, με τον οποίο μοιραζόταν ένα κρεβάτι. Σηκωνόταν στις δύομισι για να μοιράσει εφημερίδες για ένα τρίωρο και κατέθετε όλα τα κέρδη του στην τράπεζα, που έμελλε να καταπιεί και την τελευταία δεκάρα όταν χτύπησε η Μεγάλη Ύφεση.

Είχε πολύ ωραία φωνή και την ιπποτική συνήθεια να έχει καρφίτσες στα μπατζάκια του για την περίπτωση που ξηλωνόταν η μπρετέλα του φορέματος της κοπέλας με την οποία χόρευε. Κάποτε έσωσε ένα κορίτσι από πνιγμό. Ανέδιδε ένα ήρεμο αλλά εντυπωσιακό κύρος που έκανε τους πάντες, ακόμη και τους ενήλικους, να πείθονται από τη γνώμη του. Ακόμη κι ο Λούι, που δογματικά δεν άκουγε κανένα, έκανε αυτό που του έλεγε ο Πιτ.

Ο Λούι είχε για είδωλο τον αδελφό του, ο οποίος πρόσεχε εκείνον και τις μικρότερες αδελφές τους, τη Σίλβια και τη Βιρτζίνια, και τους φερόταν προστατευτικά σαν γονιός. Όμως ο Πιτ επισκίαζε τον μικρό του αδελφό, πράγμα που το κοπανούσαν συνέχεια του Λούι. Η Σίλβια θυμόταν τη μητέρα τους να του λέει με δάκρυα στα μάτια πόσο θα ήθελε να έμοιαζε στον Πιτ. Αυτό που έκανε την κατάσταση πιο εκνευριστική ήταν το γεγονός ότι η φήμη του Πιτ κατά ένα μέρος ήταν μύθος. Παρ' όλο που οι βαθμοί του στο σχολείο ήταν ελάχιστα καλύτεροι από τους κακούς βαθμούς του Λούι, ο διευθυντής του σχολείου θεωρούσε ότι ο Πιτ ήταν μαθητής του άριστα. Τη βραδιά που έγινε το θαύμα με την καμπάνα της εκκλησίας της Τόρανς, αν κάποιος έστρεφε το φακό του στο δέντρο θα έβλεπε τα πόδια του Πιτ να κρέμονται από το κλαδί δίπλα στου Λούι. Και ο Λούι δεν ήταν πάντα ο μοναδικός Ζαμπερίνι που έτρεχε στα σοκάκια κουβαλώντας φαγητά που ανήκαν στους γείτονες. Κανένας όμως δε σκέφτηκε ποτέ να υποπτευθεί τον Πιτ για οτιδήποτε. «Τον Πιτ δεν τον έπιασαν ποτέ», είπε η Σίλβια. «Τον Λούι τον έπιασαν πάντα».

Ο Λούι δεν ταίριαζε σε τίποτε με άλλα παιδιά. Ήταν ένα καχεκτικό αγόρι και τα πρώτα χρόνια στην Τόρανς τα πνευμόνια του εξακολουθούσαν να είναι ευαίσθητα από την πνευμονία σε σημείο που στις κούρσες που γίνονταν στα πικνίκ, ο Λούι έτρωγε τη σκόνη όλων των κοριτσιών της πόλης. Τα χαρακτηριστικά του, που αργότερα θα συνεργάζονταν με ευχάριστο αποτέλεσμα, ήταν εντελώς ακανόνιστα, δίνοντας μια αλλόκοτη όψη στο πρόσωπό του, λες και είχαν ανακατευτεί πολλοί στο σχεδιασμό του. Τα αυτιά του ξεείχαν λοξά από το κεφάλι του, σαν θηκαρωμένα πιστόλια, και τα μαύρα μαλλιά του ήταν τόσο ατίθασα, που τον έκαναν να ντρέπεται. Όσες επιθέσεις κι αν τους έκανε με το σίδερο ισιώματος της θείας Μάρτζι, όσο κι αν τα αιχμαλώτιζε μέσα σε μια μεταξωτή κάλτσα κάθε βράδυ, όσο κι αν τα πάστωνε με ελαιόλαδο κάνοντας τις μύγες να τον ακολουθούν όταν πήγαινε σχολείο, βελτίωση δεν έβλεπε.

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, υπήρχε και το θέμα της εθνικό-

τητάς του. Στις αρχές της δεκαετίας του 1920 στην Τόρανς, οι Ιταλοί αντιμετωπίζονταν τόσο απαξιωτικά ώστε, όταν εμφανίστηκαν οι Ζαμπερίνι, οι γείτονες ζήτησαν από το δημοτικό συμβούλιο να μην τους επιτρέψει να μείνουν. Ο Λούι, που ήξερε ελάχιστα αγγλικά μέχρι που πήγε στο δημοτικό, δεν μπορούσε να κρύψει την καταγωγή του. Επέζησε στο νηπιαγωγείο κρατώντας το στόμα του κλειστό, αλλά στην πρώτη τάξη του δημοτικού, όταν πέταξε ένα «*Brutte bastarde!*» σ' ένα παιδί, οι δάσκαλοί του τον πήραν είδηση. Έκαναν ακόμη πιο έντονη τη δυστυχία του αφήνοντάς τον στην ίδια τάξη.

Ήταν ένα σταμπαρισμένο παιδί. Διάφοροι νταήδες, παρακινούμενοι από την ιδιορρυθμία του και ελπίζοντας να τον κάνουν να τους βρίσει στα ιταλικά, τον πετροβολούσαν, τον χλεύαζαν, τον γρονθοκοπούσαν και τον κλοτσούσαν. Ο Λούι προσπαθούσε να εξαγοράσει το έλεός τους δίνοντάς τους το φαγητό του, αλλά εκείνοι τον χτυπούσαν ούτως ή άλλως, αφήνοντάς τον ματωμένο. Θα μπορούσε να είχε σταματήσει τους ξυλοδαρμούς αν το έβαζε στα πόδια ή αν άρχιζε τα κλάματα, αλλά αυτός αρνιόταν να κάνει είτε το ένα είτε το άλλο. «Θα μπορούσες να τον σκοτώσεις στο ξύλο», είπε η Σίλβια, «κι εκείνος δε θα έλεγε ούτε “αχ”, ούτε θα έκλαιγε». Απλά σήκωνε τα χέρια μπροστά στο πρόσωπό του και υπέμενε τα χτυπήματα.

Πλησιάζοντας την εφηβεία, ο Λούι έκανε μια απότομη στροφή. Έγινε απόμακρος και εριστικός και περιφερόταν στα περίχωρα της Τόρανς κάνοντας χαλαρές φιλίες με βίαια παιδιά που ακολουθούσαν το παράδειγμά του. Ανέπτυξε έντονη φοβία για τα μικρόβια σε σημείο που δεν ανεχόταν κανέναν να πλησιάσει στο φαγητό του. Παρ' όλο που μπορούσε να φέρεται με πολύ γλυκό τρόπο, συχνά έπαιρνε πολύ εύκολα φωτιά και ήταν ατίθασος. Παρίστανε τον σκληρό, αλλά μέσα του βασανιζόταν. Όταν γίνονταν πάρτι, τα άλλα παιδιά τον έβλεπαν να μένει έξω, μη καταφέρνοντας να πάρει το θάρρος να μπει στο σπίτι.

Απογοητευμένος και εκνευρισμένος από την ανικανότητά του να υπερασπιστεί τον εαυτό του, αποφάσισε να ασχοληθεί σοβαρά με το θέμα. Ο πατέρας του του έδειξε πώς να γυμνάζεται με ένα σάκο του μοξ και του έφτιαξε έναν αλήτρα με δύο κουτιά του καφέ γεμάτα μολύβι και κολλημένα σ' ένα σωλήνα. Την επόμενη φορά που του ρίχτηκε ένας νταής, ο Λούι έσκυψε αριστερά και τίναξε τη δεξιά γροθιά του κατευθείαν στο στόμα του άλλου αγοριού. Ο νταής τσίριξε, με τα δόντια σπασμένα, και το έβαλε στα πόδια. Το βήμα του Λούι καθώς γύριζε στο σπίτι του ήταν τόσο ανάλαφρο, που θα του έμενε αξέχαστο.

Με τον καιρό, ο Λούι αγρίεψε, έγινε πιο οξύθυμος και πολύ πιο επιδέξιος. Χτύπησε ένα κορίτσι. Έσπρωξε ένα δάσκαλο. Σφυροκόπησε έναν αστυνομικό με σάπιες ντομάτες. Τα παιδιά που του πήγαιναν κόντρα κατέληγαν με πρησμένα χείλη και οι νταήδες έμαθαν να τον αποφεύγουν. Σε μια περίπτωση, μπαίνοντας στην αυλή του, είδε τον Πιτ αντιμέτωπο με ένα άλλο αγόρι. Είχαν κι οι δυο υψωμένες τις γροθιές μπροστά στο πιγούνι τους, περιμένοντας να κάνει ο άλλος την αρχή. «Ο Λούι το θεώρησε ανυπόφορο», είπε ο Πιτ καθώς θυμόταν το περιστατικό. «Στέκεται εκεί πέρα και μου φωνάζει: “Χτύπα τον, Πιτ! Χτύπα τον, Πιτ!” Εγώ απλά περιμένω και τότε ο Λούι γυρίζει ξαφνικά και χτυπάει τον άλλο στο στομάχι. Και μετά *το βάζει στα πόδια!*»

Ο Αντονι Ζαμπερίνι ήταν σε κατάσταση απόγνωσης. Η αστυνομία φαινόταν να έχει κατασκηνώσει στη βεράντα του, προσπαθώντας να βάλει μυαλό στον Λούι. Ο πατέρας του ήταν αναγκασμένος να ζητά συγγνώμη από τους γείτονες για τις ζημιές που έκανε ο γιος του και να τους αποζημιώνει με λεφτά που δεν του περίσσευαν. Τον λάτρευε, αλλά η συμπεριφορά του τον εξόργιζε και συχνά του τις έβρεχε άσχημα. Σε μια περίπτωση, όταν τον έπιασε στα πράσα να βγαίνει από ένα παράθυρο, τον κλότσησε τόσο δυνατά στον πισινό, που τον τίναξε στον αέρα. Ο Λούι δεχόταν τις τιμωρίες αμίλητος, χωρίς δάκρυα, και μετά έκανε τα ίδια ξανά, μόνο και μόνο για να δείξει ότι μπορούσε.

Η μητέρα του, η Λουίζ, ακολούθησε μια διαφορετική τακτική. Ο Λούι ήταν πιστό αντίγραφο της, μέχρι και στα καταγάλανα μάτια. Όταν κάποιος την πίεζε, εκείνη αντιδρούσε πιο έντονα· αν ο χασάπης δεν της πουλούσε καλό κρέας, η Λουίζ εισέβαλλε στο χασάπικο με το τηγάνι στο χέρι. Της άρσαν οι σκανταλιές, και μια μέρα κάλυψε ένα χαρτόκουτο με γκλάσο και το έδωσε για χριστουγεννιάτικη τούρτα σε μια γειτόνισσα, με αποτέλεσμα να κολλήσει το μαχαίρι της όταν εκείνη πήγε να την κόψει. Όταν ο Πιτ της είπε ότι θα έπινε το ρετισινόλαδό του αν του έδινε ένα κουτί γλυκά, εκείνη συμφώνησε και όταν ο Πιτ το ήπιε, του έδωσε ένα άδειο κουτί. «Είναι μόνο το κουτί, αλλά σ’ το δίνω γλυκά, καλέ μου», του είπε χαμογελαστή. «Μόνο αυτό έχω». Η Λουίζ καταλάβαινε τη νευρικότητα του Λούι. Μια χρονιά ντύθηκε αγόρι το Χαλοουίν και άρχισε να τριγυρνάει στην πόλη παρέα με τον Λούι και τον Πιτ. Ένα τσούρμο πιτσιρίκια, νομίζοντας ότι η Λουίζ ήταν ένα από τα ντόπια αλητάκια, της ρίχτηκαν και προσπάθησαν να της κλέψουν το παντελόνι. Η μικροκαμωμένη Λουίζ Ζαμπερίνι, μητέρα τεσσάρων παιδιών, ήρθε στα χέρια μαζί τους και τελικά τη συνέλαβε η αστυνομία.

Ξέροντας ότι ο Λούι απλώς θα αντιδρούσε στην τιμωρία με εντονό-

τερη απείθεια, η Λουίζ αποφάσισε να ακολουθήσει μια πιο μουλωχτή μέθοδο για να τον αναμορφώσει. Αναζητώντας έναν πληροφοριοδότη, καλόπιασε τους συμμαθητές του Λούι με σπιτικές πίτες και βρήκε ένα πλαδαρό αγόρι που λεγόταν Χιου. Η μανία εκείνου του παιδιού για τα γλυκά ήταν η καταστροφή του Λούι. Ξαφνικά η Λουίζ ήξερε οτιδήποτε σκάρωνε ο Λούι, σε σημείο που τα παιδιά της αναρωτιόνταν μήπως η μητέρα τους είχε αποκτήσει μαντικές ικανότητες. Σίγουρος ότι η Σίλβια σπιούνιαζε, ο Λούι αρνιόταν να καθίσει μαζί της το βράδυ για φαγητό στο τραπέζι και έτρωγε μόνος του κατευθείαν μπροστά στον ανοιχτό φούρνο. Μια φορά θύμωσε μαζί της σε σημείο που άρχισε να την κυνηγάει γύρω στο τετράγωνο. Ξεπερνώντας τον σε ταχύτητα για πρώτη φορά στη ζωή της, η Σίλβια έτρεξε και χώθηκε στο εργαστήριο του πατέρα της. Ο Λούι την έκανε να βγει έξω σπρώχνοντας μέσα στο εργαστήριο το αγαπημένο του φίδι, που είχε μήκος ενός μέτρου. Τότε η Σίλβια κλειδώθηκε στο οικογενειακό αυτοκίνητο και έμεινε εκεί μέσα ένα ολόκληρο απόγευμα. «Ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου», είπε ύστερα από εβδομήντα πέντε χρόνια περίπου.

Παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε, η Λουίζ δεν μπόρεσε να αλλάξει τον Λούι. Εκείνος το έσκασε από το σπίτι και τριγυρνούσε στο Σαν Ντιέγκο μέρες ολόκληρες, πέφτοντας για ύπνο κάτω από μια ανισόπεδη διάβαση του αυτοκινητόδρομου. Προσπάθησε να καβαλήσει ένα μοσχάρι σε ένα λιβάδι, αλλά το ζώο τον τίναξε από τη ράχη του πάνω σ' ένα πεσμένο δέντρο. Ο Λούι έγδαρε άσχημα το γόνατό του και γύρισε σπίτι του κουτσαίνοντας, με το γόνατο δεμένο με ένα μαντίλι. Είκοσι επτά ράμματα δε στάθηκαν αρκετά για να τον ημερέψουν. Χτύπησε ένα παιδί τόσο δυνατά, που του έσπασε τη μύτη. Έριξε ανάσκελα ένα άλλο και του γέμισε το στόμα με χαρτοπετσέτες. Οι γονείς απαγόρευαν στα παιδιά τους να τον πλησιάζουν. Ένας αγρότης, έξω φρενών από τις ληστείες του Λούι, γέμισε το δίκανό του με χοντρό αλάτι και του έριξε στον πισινό. Ο Λούι έδειρε τόσο άσχημα ένα παιδί, παρατώντας το αναίσθητο σ' ένα χαντάκι, που φοβήθηκε ότι το είχε σκοτώσει. Όταν η Λουίζ είδε τα αίματα στις γροθιές του Λούι, ξέσπασε σε κλάματα.

Καθώς ο Λούι ετοιμαζόταν να πάει στο Λύκειο της Τόρανς, έμοιαζε λιγότερο με σκανταλιάρικο παιδί και περισσότερο με επικίνδυνο παλικάρι. Το λύκειο θα ήταν το τέλος της εκπαίδευσής του. Δεν υπήρχαν χρήματα για κολέγιο· το βδομαδιάτικο του Άντονι ξοδευόταν πριν τελειώσει η βδομάδα, αναγκάζοντας τη Λουίζ να αυτοσχεδιάζει για να φτιάξει φαγητό με μελιτζάνες, γάλα, μπαγιατίτικο ψωμί, άγρια μανιτάρια

και κουνέλια που ο Λούι και ο Πιτ κυνηγούσαν στα λιβάδια. Με βαθμούς κάτω από τη βάση και χωρίς ιδιαίτερες δεξιότητες, ο Λούι δεν υπήρχε περίπτωση να πετύχει υποτροφία. Ήταν απίθανο να βρει δουλειά. Είχε αρχίσει η Μεγάλη Ύφεση και τα ποσοστά ανεργίας πλησίαζαν στο 25 τοις εκατό. Ο Λούι δεν είχε πραγματικές φιλοδοξίες. Αν τον ρωτούσε κάποιος τι ήθελε να γίνει, η απάντησή του ήταν «καουμπού».

Τη δεκαετία του 1930, η Αμερική ήταν ξετρελαμένη με την ψευδο-επιστήμη της ευγονικής, που υποσχόταν να ενδυναμώσει την ανθρώπινη φυλή αφαιρώντας τους «ακατάλληλους» από τη γενετική δεξαμενή. Μαζί με τους «μικρόνοες», τους τρελούς και τους εγκληματίες, στην κατηγορία των ακατάλληλων περιλαμβάνονταν γυναίκες που είχαν σεξουαλικές επαφές εκτός γάμου (πράγμα που το θεωρούσαν διανοητική διαταραχή), ορφανά, άτομα με αναπηρία, οι άποροι, οι άστεγοι, οι επιληπτικοί, όσοι αυνανίζονταν, οι τυφλοί και οι κουφοί, οι αλκοολικοί, καθώς και κορίτσια των οποίων τα γεννητικά όργανα υπερέβαιναν συγκεκριμένα μεγέθη. Ορισμένοι ευγονιστές υποστήριζαν την ευθανασία, η οποία σε ορισμένα ψυχιατρεία εφαρμοζόταν αθόρυβα σε δεκάδες ανθρώπους μέσω της «θανάσιμης αμέλειας» ή απροκάλυπτης δολοφονίας. Σε ένα ψυχιατρείο του Ιλινόι, στους νεοφερμένους ασθενείς έδιναν γάλα από αγελάδες μολυσμένες με φυματίωση, πιστεύοντας ότι μόνο οι ανεπιθύμητοι θα πέθαιναν. Τέσσερις στους δέκα από εκείνους τους ασθενείς χάθηκαν. Ένα δημοφιλέστερο εργαλείο ευγονικής ήταν η υποχρεωτική στείρωση, η οποία εφαρμόστηκε σε αμέτρητες χαμένες ψυχές που λόγω κακής συμπεριφοράς ή κακοτυχίας έπεσαν στα χέρια των πολιτειακών κυβερνήσεων. Μέχρι να μπει ο Λούι στην εφηβεία, το 1930, η Καλιφόρνια είχε εκστασιαστεί με την ευγονική και τελικά θα κατέληγε να στείρωσει γύρω στους είκοσι χιλιάδες ανθρώπους.

Στα πρώτα χρόνια της εφηβείας του Λούι, ένα περιστατικό στην Τόρανς έκανε τον κόσμο να καταλάβει την πραγματικότητα. Ένα παιδί από τη γειτονιά του Λούι θεωρήθηκε ότι είχε μικρόνοια, κλείστηκε σε άσυλο και γλίτωσε την τελευταία στιγμή τη στείρωση χάρη στην απεγνωσμένη νομική προσπάθεια των γονιών του, με τη χρηματοδότηση των γειτόνων τους στην Τόρανς. Με τη βοήθεια των αδελφών του Λούι, το παιδί άρχισε να αριστεύει στα μαθήματα. Ο Λούι βρισκόταν διαρκώς στο κατώφλι του αναμορφωτηρίου ή της φυλακής και ως κατ' έθος ταραξιάς, κακός μαθητής και ύποπτος Ιταλός, ήταν το είδος ακριβώς του κατώτερου οργανισμού που οι ευγονιστές ήθελαν να εξαλείψουν. Συνειδητοποιώντας ξαφνικά τον κίνδυνο που διέτρεχε, ο Λούι ταραχτηκε πολύ βαθιά.

Ήξερε ότι αυτό που είχε γίνει δεν ήταν ο αληθινός εαυτός του. Κατέβαλε διστακτικές προσπάθειες να επικοινωνήσει με τους άλλους ανθρώπους. Σφουγγάριζε το πάτωμα της κουζίνας για να κάνει έκπληξη στη μητέρα του, αλλά εκείνη θεωρούσε πως το είχε κάνει ο Πιτ. Ενώ ο πατέρας του ήταν εκτός Τόρανς, ο Λούι έκανε γενική επισκευή του κινητήρα του οικογενειακού Μάρμον Ρούσβελτ Στρίτ-8 σεντάν. Έφτιαχνε φρυγανιές και τις χάριζε· όταν η μητέρα του βαρέθηκε το μπάχαλο και τον έδιωξε από την κουζίνα, εκείνος συνέχισε να ψήνει στην κουζίνα ενός γείτονα. Μοίραζε σχεδόν όλα όσα έκλεβε. Είχε «μεγάλη καρδιά», έλεγε ο Πιτ. «Ο Λούι μπορούσε να χαρίσει τα πάντα, είτε ήταν δικά του είτε όχι».

Κάθε προσπάθεια που έκανε να διορθωθεί κατέληγε στραβά. Κλεινόταν κάπου μόνος του, διαβάζοντας μυθιστορήματα του Ζέιν Γκρέι και ευχόμενος να μεταφερόταν ο ίδιος μέσα σ' εκείνα τα μυθιστορήματα, ένας άντρας με το άλογο του στα σύνορα, αποκομμένος από τον υπόλοιπο κόσμο. Πήγαινε συχνά στον κινηματογράφο όταν παίζονταν γουέστερν, χάνοντας τη συνέχεια της πλοκής καθώς απολάμβανε το σκηνικό. Μερικές νύχτες, έπαιρνε τα στρωσίδια του και κοιμόταν μόνος του στην αυλή. Άλλες φορές πάλι, έμενε άγρυπνος στο κρεβάτι, κάτω από τα πόστερ του κινηματογραφικού καουμπούι Τομ Μιξ και του εκπληκτικού αλόγου του, του Τόνι, νιώθοντας παγιδευμένος από κάτι που δεν μπορούσε να αποτινάξει.

Στο πίσω υπνοδωμάτιο άκουγε τα τρένα να περνούν. Ξαπλωμένος δίπλα στον αδελφό του που κοιμόταν, αφουγκραζόταν εκείνο τον ήχο: σιγανό, μετά πιο δυνατό, σιγανό και πάλι, μετά ένα σφύριγμα που ήταν σαν κάλεσμα, και μετά χανόταν. Ο ήχος εκείνος του έφερνε ανατριχίλα. Χαμένος μέσα στη λαχτάρα του, ο Λούι φανταζόταν τον εαυτό του μέσα σ' ένα τρένο, να μπαίνει σε μια περιοχή που δε διέκρινε, και μετά να γίνεται όλο και πιο μικρός και μακρινός, μέχρι που χανόταν.